

**MATTIAS
NORDKVIST**

MATTIAS NORDKVIST

Intervju: Sara Michaëlsson och Magnus Haglund
Text: Sara Michaëlsson · Fotograf: Peter Claesson

*»För mig handlar skådespelaryrket om hantverket.
Att ha fötterna djupt placerade i förarbetet, att stå
på det, men inte spela det.«*

Mattias Nordkvist

SKÅDESPELAREN MATTIAS NORDKVIST har hunnit att gestalta många roller, både på teaterscenen och inom film och teve. Men för den stora publiken är han utan tvekan mest känd i rollen som Gustaf Löwander, i teveserien *Vår tid är nu*.

Hans nyanserade och mångbottnade porträtt av den konfliktfyllda och komplicerade storebrodern i restaurangdynastin Löwander har fångat och berört den miljonpublik som troget har följt serien. Det är en tidsskildring och en familjekrönika som tar sin början fredsdagen i maj 1945 och sträcker sig in i det tidiga 1970-talet.

Mattias Nordkvist är sedan några år tillbaka knuten till Göteborgs stadsteater, dit han kom kort efter att ha gått ut Scenskolan i Malmö 2007. Han har, utöver sitt arbete som skådespelare, även ansvarat för regi i ett antal uppsättningar. Under vårvintern 2019 kunde Göteborgspubliken se honom i den udda och nyskapande föreställningen *Förbjuden ingång*, där han, ensam på scenen, gestaltar författaren Victoria Benedictsson, iklädd tidstypisk, fotsid svart klänning. Föreställningen, som bygger på Victoria Benedictssons egna dagböcker, är skapad av Mattias Nordkvist och Anna Pettersson, regissör och konstnärlig ledare för Strindbergs Intima Teater i Stockholm.

Vi ser den sista föreställningen som ges, innan uppsättningen flyttar till Stockholm för gästspel. Det är fullsatt och publiken på Studion är påtagligt engagerad. Det starka, fysiska uttrycket, orden, ljuden, ljuset och scenografin formas till en överraskande helhet, till någonting ditintills oformulerat. Samtalet med publiken, som följer direkt efter entimmasföreställningen, blir öppet, prövande, uppriktigt och inkluderande. Mattias Nordkvist sitter på en stol på scenen, fortfarande iklädd den hårt snörda klänningen och de svarta knäppkängorna. Det är ett lika ovanligt

som lyckat försök till direkt dialog. På väg nerför trapporna fortsätter publiken att diskutera vad de just har varit med om.

Mattias Nordkvist har nyss avslutat en filminspelning i Finland när vi bestämmer tid för vårt möte. Dramathrillern *The White Wall* är ett samarbete mellan SVT och finska YLE och kommer att ha premiär under hösten 2020. Allt är färdiginspelat, men de många specialeffekterna kräver tid. Vi kommer överens om att träffas hemma hos Mattias Nordkvist, i hjärtat av stadsdelen Majorna i Göteborg. Hans enda deadline denna dag är fritids- och dagishämtning på eftermiddagen.

– Jag ställer fram det här så kan man ta när man vill, säger Mattias Nordkvist när vi har kommit in i köket. Jordgubbar, nybakade frallor, ost, smör och pålägg, kaffe i två italienska moccabryggare som ser väl använda ut.

– Vi har ett bageri här i huset. I de här kvarteren finns en småstadskänsla som jag verkligen gillar.

– Var skall vi börja?, säger Mattias Nordkvist. Jag börjar med en smörgås. Jag åt frukost halv sju med ungarna.

Vi kan börja var som helst. Vi behöver inte vara kronologiska. Men så småningom är det förstås intressant att höra mer om din bakgrund. Om vi börjar i närtid, med Förbjuden ingång – det var något väldigt speciellt med hur publiksamtalet efteråt blev en del av själva föreställningen.

– Det var precis det vi ville. Och det blev intressanta, givande samtal nästan varje gång. Det är ju det konst kan göra med människor, den startar ett slags tankeverksamhet, ruckar positioner, förskjuter och förändrar perspektiv. Det har varit många starka, omtumlande och överväldigande möten, med människor som har berörts på djupet.

Vad är det i den här föreställningen och i det här materialet som väcker de reaktionerna, tror du?

– Dels kraften och kampen i Victoria Benedictssons språk, i hennes sätt att skriva, säger Mattias Nordkvist. Men också den sorgliga, upprörande insikten om hur länge den kampen har pågått, hur många kvinnor det är som har blivit tystade på grund av sociala strukturer och maktförhållanden. Den andra viktiga faktorn tror jag är att jag som manlig skådespelare försöker att ta mig in i hennes gestalt och beskriver hennes värld. Det skapade en produktiv förvirring som öppnade folks ögon och bidrog till en annan sorts mottaglighet. Det blev ett sätt att få syn på saker man inte tidigare hade sett. Nu har vi spelat ganska många föreställningar, först här i Göteborg och sedan i Stockholm. Men pjäsen är »sparad«. Det vill säga scenografi och kostym finns kvar, den går att ta upp igen.

Var befinner du dig nu? Det har varit en intensiv period för dig med både teaterjobb och filminspelningar.

– Ja, verkligen, säger Mattias Nordkvist. Nu har jag dragit i bromsen ganska hårt och skall vara »ledig« under hösten. Jag skall vara pappaledig och jobba två luncher i veckan på en kompis krog. Jag har varit borta en hel del, nu senast när vi filmade i Finland. Jag har egentligen jobbat konstant ända sedan *Vår tid är nu* startade för tre år sedan. Det var hög tid för mig att dra i den där bromsen, för att hinna reflektera, kunna fundera på vilket nästa steg är, vad jag vill, vilka olika vägar det finns.

Det är just en av tankarna med det här stipendiet. Att ge skapande människor inom olika genrer möjlighet att utvecklas vidare och också hitta tid och utrymme för ny kreativitet.

– Det kan vara svårt att hitta det utrymmet i den här branschen, säger Mattias Nordkvist. Man är aldrig bättre än sin senaste roll och jagar ständigt jobb. Nu har jag haft tur, jag är tillsvidareanställd på Göteborgs stadsteater sedan något år

tillbaka och jag har fått många filmjobb den senaste tiden. Men det där är tillfälligt, det måste man komma ihåg. Just därför är det ännu viktigare att ta hand om det som inte är tillfälligt, det som förhoppningsvis består livet ut. Det riktiga livet. Framgång går i vågor. Rätt vad det är slutar telefonen att ringa och då är det viktigt att ha ett liv som är meningsfullt, att veta vad som är väsentligt och inte.

Framgång har du onekligen haft med din gestaltning av Gustaf Löwander i Vår tid är nu. Om man har följt serien märker man en påtaglig skillnad mellan säsongerna. Första säsongen var, även om den var skickligt gjord, mer av underhållning, karaktärerna förblev ofta klichéartade. I säsong två fördjupades dramat och de olika rollkaraktärerna fick plötsligt fler dimensioner och större djup. Hur mycket har du själv påverkat karaktären Gustafs förändring?

– Mycket, säger Mattias Nordkvist. Jag har lagt mig i oerhört mycket. Till vissas förtjusning och andras förtret kanske. Men det fanns nog en tanke från skaparna att första säsongen skulle vara mer lättsam och att man sedan, när man fått med sig tittarna, skulle kunna gräva djupare. Men det var framförallt regissören Anna Zackrissons förtjänst att fortsättningen fick ett allvarligare anslag. När vi fick manus till andra säsongen läste jag det ytterst noggrant, flera gånger om, och skickade sedan kommentarer och frågor till manusförfattarna och regissörerna. »Det här förstår jag inte«, »det här fungerar inte«, »varför reagerar han så?«, »hur han ni tänkt här – det hänger inte ihop«, och så vidare. Jag var väldigt mån om Gustaf, jag är alltid noggrann i mitt i arbete, men det hade varit så lätt att göra Gustaf till en karikatyr, en endimensionell, elak människa utan känsloliv och komplexitet.

– För mig var det viktiga att leta efter smärtpunkterna. Det gäller alla roller jag gör. Var finns smärtpunkten? Var finns

den här människans rädslor? Det är ur rädslorna som det sedan kommer – ilska, sorg och förtvivlan. Det var viktigt att hitta vad det var som gnagde i Gustaf, vilka sår han bar på.

Det är väl inte så vanligt att en skådespelare går in och påverkar på det viset? Mellan manusförfattare och regissör måste den diskussionen förstås föras.

– Nej, kanske inte, säger Mattias Nordkvist. Men för mig var det helt nödvändigt. Folk fick hellre tycka illa om mig, om de ville. Men det är mitt ansikte och mitt arbete som publiken möter vecka efter vecka. Då måste jag engagera mig, ta ansvar för det och göra mitt absolut bästa, inte nöja mig med något som känns halvbra. Nu blir det en fortsättning, en sorts julspecial, som jag har tackat nej till. Jag var väldigt klar över att jag inte ville vara med där. Jag var färdig med Gustaf. Det är viktigt att följa sin övertygelse och lyssna på sig själv. Annars kommer man snabbt till ett läge där man gör saker för andras skull, för att passa in, för att det förväntas av en.

Hur har du arbetat med Gustafkaraktären rent konkret? Du måste ha skapat en hel värld – för dig själv – som är Gustafs, som finns där som en förutsättning för det vi som publik sedan ser.

– För mig var det omedelbart viktigt att veta hur han pratar, hur han står, hur han går, hur han rör sig. Har han några tics? När han blir stressad – vad gör han då? Sedan jobbar man in det där, så att det blir subtilt, det skall bara finnas där som en del av personen. Gustaf har bland annat att han lyfter vänster axel och rättar till kavajen. Han lägger också handen på magen, känner på knappen och klappar den litet. De där sakerna höll jag på med väldigt mycket, gick runt här hemma i lägenheten i shorts och någon kavaj och övade. Så gör jag med alla roller, även på teatern. Det är så mycket lättare som skådespelare att lägga det i det fysiska tycker jag.

Nu händer det något med Gustaf, nu blir det obekvämt, nu kommer den där axeln, den där klappen på magen. . . Han tittar också litet uppifrån, han har hakan upp i vädret. Det var också en sak som jag jobbade med. Han blottar strupen, samtidigt som han tittar ned på folk. Den dubbelheten – »jag är inte alls rädd, jag är inte alls rädd« – och samtidigt är han skräckslagen.

Hur kommer det sig att du startar i det fysiska, tror du?

– Det har säkert med min utbildning att göra, säger Mattias Nordkvist. När jag kom in på Teaterhögskolan i Malmö hade jag tagit reda på litet grann i förväg vilken inriktning de olika scenskolorna hade. Jag sökte aldrig till Stockholm, trots att det på den tiden var där man *skulle* gå, det hade högst prestige. Jag insåg att om jag kom in i Stockholm skulle jag snabbt gå vilse i allt runtomkring, alla fester, all branschhets. Det var nog ren självbevarelsedrift att inte söka dit. Om Malmöskolan hade jag hört att den var mer fysisk. Det var något som tilltalade mig. Att yrket blev konkret, att få arbeta utifrån min kropp. Proven var hårda, fysiskt utmanande. Det var något som jag förstod att jag behövde. Jag behövde komma i kontakt med min kropp på ett annat sätt. Jag hade bara spelat hockey och fotboll. Man får en viss kropp av det, man blir stark – men inte så rörlig. Att komma in, som en av tolv av 900 sökande, var förstås stort. Det var nog först då som jag verkligen bestämde mig.

Var är du uppväxt någonstans?

– I Nyköping, Sörmland, säger Mattias Nordkvist. Eller rättare sagt i Stigtomta, en liten ort en och halv mil utanför Nyköping.

Nyköping, det är Maria Gripes stad, eller hur?

– Ja, det är några stycken. Maria Gripe, Birgit Cullberg och Staffan Hellstrand. Annars är det mest Gert Fredriksson, kanotisten, han står till och med staty i staden!

Hockey och fotboll var det du växte upp med?

– Ja, det var väl helt enkelt så att det inte fanns så mycket annat. Du spelade fotboll i Stigtomta IF och gjorde du inte det hamnade du utanför gemenskapen. Det var så det var uppbyggt på landet. Det kanske fortfarande är så. Det var en på många vis snäll miljö att växa upp i, men samtidigt ganska hård, trång. Jag förstod tidigt att det inte fanns utrymme för andra uttryck än de förväntade. Det där gjorde jag revolt mot genom att bli rätt stökig i skolan. I vuxen ålder har jag förstått vad det handlade om – ett behov av att uttrycka mig på mitt eget vis, att hitta utlopp för min kreativitet.

Vad är det som skapar öppningar in i den andra världen?

– I mångt och mycket slumpen, säger Mattias Nordkvist. Jag höll på med musik, spelade i olika band och drömde om att bli rockstjärna. En dag var det någon som ringde som hade hört mig sjunga och berättade att de höll på med en kabaret, en revy på Nyköpings Teater, och undrade om jag ville vara med. Det var Nyköpings musikal- och operettsällskap, en ideell förening med eldsjälur, amatörer, men väldigt duktiga amatörer. Jag tackade ja, utan att förstå vad det egentligen handlade om. Jag trodde att jag skulle gå in, sjunga en låt och sedan gå ut igen. Så var det inte. När jag kom dit visade det sig att det var sketcher, det skulle vara roligt, jag skulle uppträda. Jag fick panik, men eftersom jag alltid har varit ganska feg vågade jag inte dra mig ur utan låg sömnlös i stället och gick på varenda repetition. Successivt var det något som hände. Att gå in på scenen efter att ha stått och darrat i kulisserna och mötas av en publik som skrattade när jag gjorde mina sketcher förändrade någonting. Att folk, som jag inte kände, kom fram efteråt och sade att jag var duktig. Det där hade jag aldrig varit med om. Jag hade aldrig

varit bra på någonting. Jag var inte bra på fotboll, jag var inte bra på hockey, jag var inte bra i skolan.

Musiken, var den inte något positivt, en plats där du kunde uttrycka dig och få gensvar?

– Jo, på ett sätt, säger Mattias Nordkvist. Men vi spelade punk! Det handlade om att slå mot ett system som vi egentligen inte kände till, eftersom vi bodde på landet, så vi sjöng om dålig skolmat i stället.

Hur gammal var du när punken kom in i ditt liv?

– 12 eller 13 år måste jag ha varit. Det fanns en kraft där som lockade mig. Pappa var ju dansbandsmusiker. Det jag hörde hemma var Hasse Andersson, Vikingarna och annat i den stilen. Jag följde ofta med min pappa när de spelade på olika dansbanor, satt med och lyssnade. Han spelade bas och gitarr och sjöng. Jag tyckte aldrig illa om musiken, men den betydde heller ingenting för mig. Det som var speciellt var miljön, allt runtomkring, hur det luktade när de öppnade instrumentlådor, hur mikrofonerna såg ut. Det var en förtrollad värld på något vis. Hur folk kom i sina bilar till de där avlägsna platserna mitt ute i skogen bara för att dansa. 90 procent av publiken var nykter, pappa och bandet var nyktra. Man dansade i flera timmar, åt korv, drack läsk, köpte lotter och åkte sedan hem igen. Det är en fascinerande företeelse, både ursvensk och extremt exotisk. Som vuxen inser jag att det måste ha präglat mig. Då tyckte jag inte att det var något särskilt märkligt. Det var bara så det var.

Spelade du själv något instrument innan du började i olika punkband?

– Pappa lärde mig att spela gitarr, säger Mattias Nordkvist. Det jag upptäckte, när jag väl lärde mig gitarren, var att det väckte något inom mig. Det blev en kanal för det kreativa, för allt det som inte fick plats i skolan, eller de andra förutbestämda sam-

*Min bärbara ministudio följer med överallt.
På den spelar jag in låtidéer, intervjuer,
textsnuttar och hela läsningar av manus
när jag regisserar. Idéerna blir konkretare
när jag hör dem.*

MATTIAS NORDKVIST

manhang jag hade rört mig i. Jag förstod att det var något som hade saknats, något som aldrig hade fått sitt utlopp. Samtidigt har jag alltid varit en väldigt iakttagande, reflekterande människa, någon som inte kan låta bli att ta in allt som händer runtomkring. Det är nog både min börda och min gåva. Jag kan inte gå på stan utan att registrera hur en person talar eller rör sig, jag kan åka spårvagn och åka vidare, trots att jag skulle ha gått av vid Maria-plan, bara därför att jag hör någon tala i telefon och måste ta reda på mer om vem han eller hon är. Det finns något maniskt i det här, men jag har också förstått att det är det som är min metod och bränslet i mitt skådespeleri. Att jag blir iakttagaren av vad det är att vara människa. Och att flytta ut ur sig själv. Jag är inte så intresserad av mig själv, i bemärkelsen framgång eller kändis-skap. Missförstå mig rätt, det är klart att jag blir glad om någon ger mig beröm för en roll. Men då är jag redan på någon annan plats, fullt upptagen av att klura ut vad nästa roll egentligen är för människa, för karaktär.

Men just nu är du på en icke-plats, på sätt och vis, med en spelledig höst och ett rum som ännu inte är fyllt.

– Ja, så är det. Men jag kommer säkert att hålla på med en massa olika saker, jag kan inte låta bli. Just nu skriver jag på ett film-manus till exempel, och på noveller. Jag har ju skrivit lätttexter hela mitt liv och har både telefon och anteckningsböcker fyllda av iakttagelser, utkast. Jag vet inte var det kommer att sluta, men jag vill ge det en chans. Det är också som svar på »bliv-vid-din-läst-inställningen«, att jag som skådespelare skall ägna mig åt skådespeleri och ingenting annat. Det finns någonting i mig som revolterar mot det. Det har kanske att göra med vad jag kommer ifrån. Min bakgrund är icke-kulturell. Mamma läste böcker och pappa spelade i dansband, jovisst, men den första gången jag

exempelvis såg en riktig teaterpjäs var i rätt vuxen ålder. Om man bortser från skolteatern, som jag ofta skolkade ifrån. Men jag ser det som en tillgång. Att ha ett annat perspektiv på saker och ting, att umgås med människor som inte har en aning om olika stormar och skandaler inom »Teatersverige«. Det vi sysslar med är inte livsavgörande för en hel mänsklighet. Det är viktigt för oss som befinner oss i det, och för dem som »nyttjar« det, men det är inte allt. Det är farligt att ta på sig den kostymen, att tro att teatern står över allt annat. Jag brukar ibland säga att teatern lider av godhetskomplex. Det är många föreställningar som inte har komplicerat sin egen plats, som med någon sorts ovanifrånperspektiv skall undervisa sin publik, de som ännu inte har förstått. Det där kan bli förödande. Att ta sig själv på så stort allvar och tro sig vara förmer. Där dör teatern. Jag menar inte att man måste ägna sig åt glättig underhållning, men man måste lita på sin publik.

Någon form av utifrånperspektiv är nästan alltid av godo. Man ser och upptäcker andra saker.

– Ja, antingen tycker man att ens bakgrund är en tillgång och är stolt över den, eller också försöker man tvätta bort och sudda ut. Numera brukar jag alltid säga till unga teaterstudenter att de först och främst skall fråga sig själva vad de vill göra. Inte tro att allt handlar om att åka till Stockholm och befinna sig i de »rätta« sammanhangen. Sannolikheten att du skall bli upptäckt på Guldbaggegalans efterfest är rätt minimal.

Röda mattor och premiärer har inte så mycket med själva yrket att göra, menar du?

– Nej, ingenting, säger Mattias Nordkvist. Vad skall jag där att göra? Jag är en privatperson som är skådespelare till yrket.

Det är en svår fråga, men hur ser du på ditt arbete som skådespelare?

– Det är verkligen en stor fråga, säger Mattias Nordkvist. Men för mig handlar det om hantverket. Enbart om hantverket. Det som har hänt, och jag lägger ingen värdering i det, folk får vara som de vill, är att det mer har gått från att en skådespelare är någon som gestaltar olika människoöden, olika roller, till att det handlar om hur vältränad du är, vilka klädmärken du bär, vilka sponsorer du har, vilka regissörer du syns med. Där känner jag mig helt främmande. För mig handlar de sakerna noll om yrket och den tid som läggs ner på gym, röda mattor och så vidare, vill jag lägga på mitt hantverk. Jag kan förstå att det ligger en lockelse i detta och att jag är något av en dinosaurie, även i min egen generation. Men för mig personligen är det mitt enda sätt att förhålla mig till yrket. Teatern var ju tidigare mer av en frizon. När man ser Sif Ruud eller Margareta Krook till exempel, handlar det om det arbete de utförde på scenen, deras yrkesskicklighet. Jag förespråkar absolut inte någon återgång till gamla tiders förhållanden och tycker självklart att det är viktigt, inte minst för att kunna utöva sitt yrke, att vara så sund och hälsosam som möjligt. Men utseendefixeringen och kroppshetsen har gått väldigt långt. Och som alltid är kvinnor ännu mer utsatta än män. Det blir så mycket yta och jag tänker att det vi *inte* håller på med är yta. Det blir svårt med trovärdigheten till slut om scenerna fylls av manliga elitidrottare och fotomodelltunna kvinnor. Jag pratar inte så ofta om det här. Det är svårt att tala om i dag utan att snabbt bli dömd. När jag har snuddat vid de här ämnena blir reaktionen ofta att det beror på att jag själv inte uppfyller utseendenormen och underförstått att jag egentligen skulle vilja se ut som alla andra, smal och vältränad, om jag bara fick välja. Men jag har ju valt! Jag har valt att se ut så här, att vara den jag är.

LUNCH 110:-

1/36

(VÄRMÄTT, SALLAD,
KAFFE & KAKA)

KÖTT TONKATSU - JAPANSK SCHNITZEL MED
KIMCHI, SERRISKOR OCH KORLANDS, SERLEFAS
MED RIS.

KYCKLING KYCKLING KUNG PAO MED CHILI, VITLÖK,
PAPRIKA, JORDNÖTTAR OCH RIS.

VEG/VEGAN TENDER KUNG PAO MED CHILI, VITLÖK,
PAPRIKA, JORDNÖTTAR OCH RIS.

LUNCH VÄ
SÄSÄN 2023
SALLAD
KAKOR
KOFFIN
KAKOR
KOFFIN

Tänker du mer på filmbranschen, eller tycker du att det även gäller på teatern?

– Både och, säger Mattias Nordkvist. Vi har blivit litet bättre på representation, det är inte längre enbart vit medelklass som syns. Det börjar dyka upp andra ansikten också, även om det är en lång väg kvar att gå.

Det är inte helt ovanligt att filmregissörer väljer att använda amatörer som skådespelare. Hur ser du på det?

– Det beror helt på syftet. En regissör som Roy Andersson har hittat en form som han vill ha. Han väljer människor som ser intressanta, spännande och annorlunda ut och som inte kan ta en replik. Det är hans grej. De är hans marionetter på sätt och vis. Där är det mycket mer en fråga om ett konstnärligt verk, än en serie som säg *Vår tid är nu*. Jag älskar hans filmer. Men jag kan däremot bli både provocerad och sur när folk slänger sig med att de är »litet skådis också«, efter att ha figurerat i någon reklamfilm på tre minuter. Jag blir inte läkare efter att ha satt plåster på något av mina barn om de har slagit upp ett knä. I de lägena kan jag känna att jag måste försvara min yrkesstolthet, hantverket. Det är något som tar många år att lära sig. Det handlar inte om hur trovärdigt du kan gråta, eller hur snabbt du kan springa en viss sträcka. Trovärdigheten i yrket ligger i det grundläggande, förberedande arbetet inför det du skall förmedla. När jag går omkring och övar på Gustafs olika egenheter hemma i lägenheten till exempel, där ligger yrket för mig. Ju äldre jag blir, ju mer vågar jag stå för det. Att ta hantverket på allvar.

Där du nu är, efter att ha gjort pjäsen om Victoria Benedictsson, vilket blir nästa steg tror du?

– Det jag lärde mig av *Förbjuden ingång*, och framförallt av att samarbeta med Anna Pettersson, var att tiden är knapp.

Livet är kort och ett yrkesliv ännu kortare. Att våga ta beslut som inte är de förväntade. Det blev ett startskott för mig. Valet att göra en smal föreställning som vi gjorde blev en symbol för det jag vill med mitt konstnärskap. Och det handlar väldigt litet om att vara kändis, det handlar bara om yrket, att på absolut bästa vis förmedla det jag vill.

– Den här pausen är ett sätt att ta reda på vad det är jag vill göra framöver, vid sidan av mitt uppdrag på Göteborgs stadsteater. Jag tror att jag kommer att söka mig till platser där jag inte har varit, inte bry mig så mycket om vad som förväntas, vad folk skall tycka. Att i det läge jag nu befinner mig få ett av Stenastiftelsens kulturstipendier är förstås helt fantastiskt. Det gör att jag verkligen kan utforska de möjligheter jag ser framför mig, fortsätta att skriva och regissera.

– Dessutom hoppas jag att kunna söka upp och träffa människor som jag inspireras av. Att bara få samtala om yrket, i tre timmar, litet som vi gör nu, med människor som man beundrar och ser upp till, är fortbildning om något.

Vilka är de?

– Någon som jag skulle vilja sitta länge med, och som jag faktiskt har jobbat med, är Ingela Olsson. Hon har något i sitt konstnärskap som gör att jag inte kan sluta att titta på henne när hon arbetar. När vi jobbade tillsammans i *Vår tid är nu* kom jag ibland på mig själv med att sitta och iaktta henne och glömma att jag själv skulle vara i bild. Det skulle vara fantastiskt att återkommande få sitta ner och prata med henne kring yrket. Ann Petré är en annan. Det är något med skådespelare som bär på hemligheter och det gör de två i väldigt hög grad. Av någon anledning ser jag det mycket oftare hos kvinnliga skådespelare.

Där finns en öppenhet, ett icke-poserande blandat med en enorm styrka och kraft. En skörhet som inte är vän, utan hård. Som något som kan brytas och bli vasst. Jag är på en plats i mitt yrkesliv där fortbildning nog inte handlar om att gå olika kurser, utan snarare om samtal kring yrket med andra skådespelare, om vad det är i deras arbete som är så drabbande.

